

Arrest

nr. 324 139 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Nestor Debeckstraat 6
9660 BRAKEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. VUYLSTEKE verschijnt voor de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 12 februari 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Bismilah Shakh, district Imam Sahib, provincie Kunduz. U heeft de Pashtu etniciteit en bent een soennitische moslim. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw familie woont nog steeds in uw ouderlijk huis in Afghanistan.

De laatste twee tot drie jaren voor uw vertrek uit Afghanistan waren de taliban bezig met rekruteren van mensen in uw dorp. De lokale talibancommandant, [S.], ging samen met andere talibanleden langs de deuren van de huizen in uw dorp en sprak met de dorpelingen over de rekrutering van hun zonen. Telkens wanneer

de lokale taliban een oorlog begonnen met de overheid kwamen ze achter dorpelingen en soms namen ze hen ook meteen mee. Dit gebeurde bijna om de twee weken.

Toen u ongeveer dertien jaar oud was kwamen de taliban ook bij u thuis langs en spraken uw vader aan. Ze zeiden tegen uw vader dat uw familie één persoon moest overhandigen aan hen om mee te gaan vechten. Uw vader zei tegen hen dat hij oud en ziek was en niet kon meegaan om te vechten. De taliban antwoordden dat hij dan zijn zoon zou kunnen laten meegaan met hen, hetgeen uw vader weigerde. De taliban gingen hierna weg maar zeiden dat u een andere keer wel zou moeten meegaan.

Hierna zijn de taliban nog vaak langs geweest en hoewel ze u ook soms zagen, spraken ze u nooit rechtstreeks aan maar altijd uw vader.

De dag voor uw vertrek uit uw dorp kwamen de taliban rond de middag langs bij u thuis en zeiden tegen uw vader dat hij tegen de avond iemand moest klaarzetten om mee te gaan met hen. Die avond kwamen de taliban terug. U deed de deur open en ze namen u mee. Ze gooiden u in hun auto waar nog vijf andere dorpelingen inzaten die ze ook hadden meegenomen. Jullie reden naar de frontlinie waar de taliban en de overheid aan het vechten waren. Nadat u uw wapen had gekregen ging u naar buiten met iemand van de taliban en gaf hem uw wapen en zei dat u een wandeling zou gaan doen. U wandelde gedurende twintig minuten en reed daarna met een openbare auto terug naar huis. Diezelfde avond besloten u en uw familie dat u moest vertrekken en de volgende ochtend heeft u uw dorp verlaten. U ging naar Nimroz waar u twee of drie dagen verbleef vooraleer u Afghanistan verliet. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 5 februari 2022 aankwam en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban nog langsgekomen bij u thuis en hebben aan uw vader gevraagd naar u. Uw vader zei tegen hen dat hij niet weet waar u zich bevond.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omdat u van hen ontsnapte.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van de 'taskara's' (=Afghaans identiteitsbewijs) van uzelf en van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 7 maart 2022 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 15 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoe, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan uw verklaringen in verband met uw beweerde problemen met de taliban en niet in het minst omwille van de tal van onlogische wendingen in uw relaas. Uw gedrag en dat van uw familie houdt vooreerst geen steek. In de periode van de benaderingen door de taliban bleef u immers nog steeds naar school gaan en uw vader bleef ook gewoon werken (CGVS, p. 15). Wanneer u letterlijk wordt gevraagd of jullie iets van voorzorgs-maatregelen namen, is het enige dat u kan zeggen dat jullie voorzichtig waren maar dat dat niet helpt (CGVS, p. 16). Dit is evenwel geen afdoende verklaring om elke vorm van voorzorgsmaatregel achterwege te laten. Het ligt vooreerst in de lijn der verwachtingen dat u onmiddellijk op de vlucht slaat wanneer u te horen zou krijgen dat de taliban van plan is om u mee te nemen. Dat u dat niet deed, zelfs na ettelijke waarschuwingen doorheen de jaren heen, doet zeer ernstig afbreuk aan het geloof van uw beweerde problemen. Dat uw vader een dergelijke eis van de taliban zou neerslagen is verder ook weinig logisch te noemen, gezien de beruchte reputatie van deze

organisatie. Dat de taliban daarenboven zodanig gemakkelijk af te wimpelen valt, uw vader weigerde en ze zouden simpelweg vertrokken zijn zonder enige vorm van represailles, is andermaal een wending die niet logisch te noemen valt. Bij de laatste keer zouden de taliban gezegd hebben dat ze tegen de avond zouden terugkeren en dat uw vader iemand moest klaarzetten om mee te gaan (CGVS, p. 16). Het is zeer bevreemdend dat de taliban op voorhand al zouden aankondigen dat ze die avond iemand van uw familie zouden meenemen, aangezien ze hiermee de kans zouden bieden aan uw familie om hier mogelijks op te anticiperen. U stelt verder dat ze diezelfde avond dan op de deur klopten en dat u opendeed (CGVS, p. 16). Het is nog merkwaardiger dat u de deur zou gaan opendoen, wetende dat de taliban zouden langskomen voor u dankzij de aankondiging eerder die dag. De logica in uw relaas is ver zoek.

Ook uw ontsnapping uit de handen van de taliban mist alle geloofwaardigheid. Op de vraag hoe u bent ontsnapt, antwoordt u dat u na het verkrijgen van een wapen naar buiten ging samen met iemand van de taliban, hem uw wapen gaf en zei dat u een wandeling zou gaan maken (CGVS, p. 17). U ging te voet tot aan de straat en nam vandaar een publieke auto terug naar huis (CGVS, p. 17 & 18). Wanneer u dan wordt gevraagd of er geen talibanleden jullie aan het bewaken waren, stelt u dat de taliban er wel waren maar niet hadden opgelet (CGVS, p. 17). Dit is hoogst onwaarschijnlijk. U bevond zich immers in een kamp van de taliban en er kan worden verondersteld dat u niet zomaar ongezien zou kunnen wegwandelen, te meer gelet op uw verklaring dat er iemand met u mee naar buiten ging. Dat een talibanlid zomaar zou aannemen dat een gevangene even zou gaan wandelen is niet serieus te noemen. U weet bovendien niet of ze u hebben achtervolgd of niet en geeft aan dat u terugkeerde naar huis (CGVS, p. 18). Dit slaat opnieuw nergens op. Het is zeer onlogisch dat u na uw ontsnapping terug zou keren naar de plaats waar de taliban u reeds heeft meegenomen. U stelt dat u de volgende ochtend het dorp verliet (CGVS, p. 18). Dit betekent dat u nog een volledige nacht hebt doorgebracht op een door de taliban gekende locatie. Dat u hier nog zolang zou vertoeven raakt opnieuw kant noch wal.

Ook uw gebrekkige kennis spreekt boekdelen. Zo weet u niet wanneer de taliban uw vader een eerste keer benaderden en gevraagd hoelang voor uw vertrek dit gebeurde, stelt u dat het lang geleden was en dat u het zich niet kan herinneren maar dat iedere keer als de taliban een 'oorlog' begonnen, ze achter jullie kwamen (CGVS, p. 13). U weet evenmin met hoeveel ze kwamen, u stelt dat het twee, drie, vier of vijf mensen geweest kunnen zijn (CGVS, p. 13 & 14). Dit zijn bezwaarlijk details te noemen. Dat u dergelijke essentiële zaken niet weet, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaart dat ze tegen uw vader zeiden dat hij of zijn zoon mee moest gaan, waarop uw vader reageerde dat hij niet zou meegaan en dat hij zijn zoon ook niet zou laten meegaan. Hierop zeiden de taliban dat jullie een andere keer wel zouden moeten meegaan en gingen daarna gewoon weg (CGVS, p. 14). U weet opvallend genoeg niet hoelang na deze eerste keer ze opnieuw langskwamen. Ook hoe vaak de taliban in totaal bij u thuis langskwamen weet u niet te zeggen, u stelt alleen dat ze 'veel' zijn geweest. Wanneer u dan wordt gevraagd naar een schatting, kan u nog steeds niet zeggen hoeveel keer, maar dat uw vader u vertelde over drie of vier keer dat ze langskwamen (CGVS, p. 15). Het aantal keren dat de taliban langskwamen om u en uw vader te bedreigen is opnieuw bezwaarlijk een detail te noemen. Men moge verwachten dat u dit weet, indien waargebeurd. U verklaart verder niet te weten wat er met de andere dorpingen die ook zouden zijn meegenomen gebeurd is, u weet niet of zij geprobeerd hebben te ontsnappen of niet (CGVS, p. 17-18). Een minimale interesse van uw kant uit moge men toch verwachten.

U legt bovendien uiteenlopende verklaringen af. U verklaart dat u soms thuis was als de taliban langskwamen (CGVS, p. 14). Ze zouden u gezien hebben maar niet rechtstreeks tot u hebben gesproken, gaat u verder (CGVS, p. 16). Het is vooreerst zeer bevreemdend dat ze u effectief zagen maar nooit meenamen, indien ze dat effectief van plan waren. Wanneer u wordt gevraagd waarom ze u op zo'n moment niet gewoon meenamen, verklaart u plots dat ze u op een gegeven moment wel degelijk hebben meegenomen (CGVS, p. 16). Het is zeer merkwaardig dat u dit initieel niet aangeeft. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat niet te hebben gezegd omdat u niet effectief tot de eindbestemming van de taliban was geraakt (CGVS, p. 16). Dit antwoord kan niet serieus worden genomen. Dat de taliban u zouden meegenomen hebben is op zich al relevant genoeg om te vermelden, los van hoe ver ze u effectief meenamen. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u uw beweerde probleem uitklaarde, maakte u geen enkele melding als zou u zijn meegenomen geweest door de taliban. Dat u dit toen onvermeld liet komt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw niet ten goede.

U verklaart initieel dat na uw vertrek uit Afghanistan de taliban nog langskwamen bij u thuis en aan uw vader vroegen waar u was (CGVS, p. 9). Later daarentegen stelt u dat u niet weet wat er nog is gebeurd nadat u Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 19). Wanneer u dan wordt geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat de taliban nog waren lang geweest bij u thuis, verklaart u dat ze wel aan uw vader vroegen naar u maar dat u niet weet wat er in het algemeen nog in het dorp is gebeurd (CGVS, p. 19). Wanneer u dan wordt gevraagd specifiek naar uw familie, stelt u enkel te hebben gehoord dat de taliban bij u thuis waren en vroegen naar u en dat uw vader zei dat hij niet wist waar u was (CGVS, p. 19-20). U weet niet wanneer de taliban zijn langsgesproken bij u thuis (CGVS, p. 20). Ook hoe vaak ze nog zijn langsgesproken weet u niet

(CGVS, p. 20). Wederom zijn dit geen details te noemen en mag men verwachten dat u dergelijke zaken wel weet.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U geeft dit bovendien zelf aan, u verklaart dat sommige mensen vrijwillig meegingen (CGVS, p. 11).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara betreft geen origineel, waardoor de bewijswaarde op zich al relatief is. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien u hiermee uw leeftijd wenst aan te tonen die de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt. De kopie van de taskara van uw vader levert hoogstens bewijs voor zijn identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Lib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke

slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bismillah Shakh, Imam Sahib, Kunduz. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de “EUAA Afghanistan-Country Focus van december 2023”, de “EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”, “UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”, de “COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”, de “EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024” en de “EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

3. Beoordeling

In een eerste middel werpt verzoeker op:

“- *Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet*
- *Schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve*”

Na een korte theoretische uiteenzetting over de definitie van vluchteling, de bewijslast en het principe van het voordeel van de twijfel benadrukt verzoeker dat zijn asielrelaas *“ten zeerste als geloofwaardig”* moet worden aangenomen. Hij wijst erop dat een verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico op vervolging bestaat, maar niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgevonden. Vervolgens repliceert verzoeker kort in drie punten op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Hij sluit af met de conclusie dat hij het voordeel van de twijfel moet kunnen genieten.

In een tweede middel werpt verzoeker op:

“- *Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*
- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht*”

Verzoeker is ervan overtuigd dat verweerder hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus niet toekent. Hij verwijst naar landeninformatie die dateert van 15 januari 2020, voegt eraan toe dat de situatie *“enorm veranderd”* is sinds juli en augustus 2021 en *“nog erger [is] geworden”*. Hij verwijst hierbij naar rapporten van 2021 en 2022. Hij verwijt verweerder op geen enkel moment zijn individuele situatie *“in zijn streek van herkomst Mekhi, gelegen in het Ahmadkhel district in de provincie Paktia”* te hebben onderzocht en hem niet te hebben gehoord over het *“nieuw gegeven”* dat de situatie in Afghanistan is. Hij wijst op een groot gebrek aan informatie en stelt dat men enkel kan uitgaan van voorlopige bevindingen, dat er nog steeds aanvallen zijn van ISKP, dat de grondwet van 2004 is opgeschort waardoor er een juridisch vacuüm bestaat, dat voormalige leden van de regering worden vermoord, verdwijnen, worden blootgesteld aan geweld, dat er huiszoekingen zijn en vergeldingsacties en dat de economie volledig is ingestort. Hij besluit dat het onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat de *“slechte situatie nog steeds actueel is”*.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest de taliban bij terugkeer naar Afghanistan omdat hij ontsnapte aan hun poging hem gedwongen te rekruteren.

Verzoeker verklaart dat zijn dorp onder controle stond van de taliban. Hij zou ongeveer dertien jaar oud zijn geweest toen de taliban langs zijn ouderlijke woning kwamen en van zijn vader eisten dat hij één persoon van de familie zou overdragen om met hen mee te vechten. Omdat zijn vader aangaf dat hij zelf oud en ziek was, zeiden de taliban hem één van zijn zonen mee te geven. Toen verzoekers vader dit weigerde, gingen de taliban weg. Hierna kwamen ze nog verschillende keren langs waarbij ze telkens eisten dat verzoeker of zijn vader mee zou gaan om te vechten, tot ze op een bepaald moment eisten dat verzoekers vader tegen de avond iemand zou klaarzetten. Die avond werd verzoeker gedwongen meegenomen door de taliban, in een auto gegooid en naar een post in de buurt van de frontlinie gereden waar ze hem samen met andere dorpelingen stationeerden en hen een wapen gaven. Hierop gaf verzoeker zijn wapen aan een talib, zei hem dat hij een wandeling ging maken en kon op deze manier ontsnappen. Opeens kwam er een auto langs waar verzoeker mee is teruggekeerd naar zijn dorp. Diezelfde avond werd beslist dat verzoeker het land zou verlaten; hij vertrok de volgende dag. Verzoeker verliet Afghanistan ergens in februari 2021. Op 7 februari 2022 diende hij in België een verzoek om internationale bescherming in.

Na zijn vertrek kwamen de taliban nogmaals langs zijn ouderlijke woning op zoek naar verzoeker. Ze eisten dat zijn vader hem zou terugvinden.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) is in hoofddorde van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en legt op omstandige wijze uit hoe het tot deze conclusie komt. De Raad kan zich hierbij aansluiten aangezien de gedane vaststellingen de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert, en steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 augustus 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 20 februari 2023.

In een eerste punt citeert verzoeker deze zin *“Voorts kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen in verband met uw beweerde problemen met de taliban.”* Het CG stelde in dit verband vast: *“Voorts kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan uw verklaringen in verband met uw beweerde problemen met de taliban en niet in het minst omwille van de tal van onlogische wendingen in uw relaas. Uw gedrag en dat van uw familie houdt vooreerst geen steek. In de periode van de benaderingen door de taliban bleef u immers nog steeds naar school gaan en uw vader bleef ook gewoon werken (CGVS, p. 15). Wanneer u letterlijk wordt gevraagd of jullie iets van voorzorgs-maatregelen namen, is het enige dat u kan zeggen dat jullie voorzichtig waren maar dat dat niet helpt (CGVS, p. 16). Dit is evenwel geen afdoende verklaring om elke vorm van voorzorgsmaatregel achterwege te laten. Het ligt vooreerst in de lijn der verwachtingen dat u onmiddellijk op de vlucht slaat wanneer u te horen zou krijgen dat de taliban van plan is om u mee te nemen. Dat u dat niet deed, zelfs na ettelijke waarschuwingen doorheen de jaren heen, doet zeer ernstig afbreuk aan het geloof van uw beweerde problemen. Dat uw vader een dergelijke eis van de taliban zou neerslagen is verder ook weinig logisch te noemen, gezien de beruchte reputatie van deze organisatie. Dat de taliban daarenboven zodanig gemakkelijk af te wimpelen valt, uw vader weigerde en ze zouden simpelweg vertrokken zijn zonder enige vorm van represailles, is andermaal een wending die niet logisch te noemen valt. Bij de laatste keer zouden de taliban gezegd hebben dat ze tegen de avond zouden terugkeren en dat uw vader iemand moest klaarzetten om mee te gaan (CGVS, p. 16). Het is zeer bevreemdend dat de taliban op voorhand al zouden aankondigen dat ze die avond iemand van uw familie zouden meenemen, aangezien ze hiermee de kans zouden bieden aan uw familie om hier mogelijks op te anticiperen. U stelt verder dat ze diezelfde avond dan op de deur klopten en dat u opendeed (CGVS, p. 16). Het is nog merkwaardiger dat u de deur zou gaan opendoen, wetende dat de taliban zouden langskomen voor u dankzij de aankondiging eerder die dag. De logica in uw relaas is ver zoek.”* Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door simpelweg te benadrukken dat hij *“erbij blijft”* dat hij zijn verhaal te goeder trouw heeft uiteengezet. Verder specificeert verzoeker op geen enkele wijze wat hij bedoelt met *“ffroute kringredeneringen van verweerder waarvan de uitkomst altijd hetzelfde is”* en die geen afdoende reden zijn om zijn verklaringen ongeloofwaardig te bevinden. Met een dergelijk algemeen nietszeggend betoog slaagt hij er niet in voormelde concrete vaststellingen van verweerder te weerleggen. De Raad kan voorts begrip opbrengen voor verzoekers stelling dat men zijn familie en geboorteland niet in *“5 min”* verlaat. Echter biedt dit geen verklaring voor verweerders vaststelling dat verzoeker zelfs na ettelijke waarschuwingen vanwege de taliban doorheen de jaren niet op de vlucht sloeg evenals het feit dat zowel hij als zijn vader tijdens de periode dat zij door de taliban werden benaderd bleven school lopen en werken zonder enige vorm van voorzorgsmaatregel te nemen.

In een tweede punt citeert verzoeker de volgende twee zinnen na elkaar: *“Er wordt geen geloof gehecht aan uw beweerde leeftijd.” “Ook uw gebrekkige kennis spreekt boekdelen.”* Het CG stelde een gebrekkige kennis van verzoeker vast voor wat betreft de door hem geschetste benaderingen door de taliban teneinde hem of zijn vader te rekruteren. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Ook uw gebrekkige kennis spreekt boekdelen. Zo weet u niet wanneer de taliban uw vader een eerste keer benaderden en gevraagd hoelang voor uw vertrek dit gebeurde, stelt u dat het lang geleden was en dat u het zich niet kan herinneren maar dat iedere keer als de taliban een ‘oorlog’ begonnen, ze achter jullie kwamen (CGVS, p. 13). U weet evenmin met hoeveel ze kwamen, u stelt dat het twee, drie, vier of vijf mensen geweest kunnen zijn (CGVS, p. 13 & 14). Dit zijn bezwaarlijk details te noemen. Dat u dergelijke essentiële zaken niet weet, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaart dat ze tegen uw vader zeiden dat hij of zijn zoon mee moest gaan, waarop uw vader reageerde dat hij niet zou meegaan en dat hij zijn zoon ook niet zou laten meegaan. Hierop zeiden de taliban dat jullie een andere keer wel zouden moeten meegaan en gingen daarna gewoon weg (CGVS, p. 14). U weet opvallend genoeg niet hoelang na deze eerste keer ze opnieuw langskwamen. Ook hoe vaak de taliban in totaal bij u thuis langskwamen weet u niet te zeggen, u stelt alleen dat ze ‘veel’ zijn geweest. Wanneer u dan wordt gevraagd naar een schatting, kan u nog steeds niet zeggen hoeveel keer, maar dat uw vader u vertelde over drie of vier keer dat ze langskwamen (CGVS, p. 15). Het aantal keren dat de taliban langskwamen om u en uw vader te bedreigen is opnieuw bezwaarlijk een detail te noemen. Men moge verwachten dat u dit weet, indien waargebeurd. U verklaart verder niet te weten wat er met de andere dorpelingen die ook zouden zijn meegenomen gebeurd is, u weet niet of zij geprobeerd hebben te ontsnappen of niet (CGVS, p. 17-18). Een minimale interesse van uw kant uit moge men toch verwachten.”* Verzoeker gaat niet concreet in op deze uitgebreide vaststellingen van verweerder. Zijn simpele opwerping dat hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan nog zeer jong was en vrij geïsoleerd leefde volstaat niet om zijn vastgestelde gebrekkige kennis te vergoelijken. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker stelt het land te hebben verlaten in februari 2021 en na een uitgevoerde leeftijdstest besliste de Dienst Voogdij op 7 maart 2022 dat hem een leeftijd werd toegedicht van 20,8 jaar geschat met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker aldus ongeveer 18 jaar oud. Dit is niet zodanig jong dat het kan verklaren waarom hij een gebrekkige kennis tentoonspreidt over elementen van zijn asielrelaas. Verzoeker specificeert ook niet verder zijn *“geïsoleerd”* leven waarmee rekening dient te worden gehouden. Alleszins leest de Raad in het gehoorverslag dat hij school heeft gelopen tot de zesde graad, (gehoorverslag CG, p. 5). Van een persoon met een dergelijk profiel kan toch worden verwacht dat hij in staat is zaken met betrekking tot zijn vluchtrelaas te vertellen, zoals hoeveel keer de taliban bij benadering langskwamen bij zijn ouderlijke woning en wanneer zij verzoekers vader een eerste keer benaderden of hoe lang nadat zij de eerste keer langskwamen en van zijn vader eisten één van zijn zonen mee te geven zij

opnieuw langskwamen. De beslissing van het CG is bovendien duidelijk niet alleen gesteund op de door verzoeker kort weergegeven zinnen of zinsneden. Zij past in een groter geheel van vaststellingen waarop verzoeker niet ingaat en die het CG leiden tot de conclusie dat verzoekers asielrelaas niet aannemelijk is. Voor zover verzoeker voor wat betreft de vaststelling dat zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij zich onterecht voordeed als minderjarige meent dat het *“perfect verklaarbaar en begrijpelijk [is] dat verzoeker zelf zijn leeftijd niet goed kan inschatten”* omdat *“men zich in Afghanistan niet bezig houdt met tijdsperiodes”*, merkt de Raad op dat hij het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker zich onterecht voordeed als minderjarige overtollig acht en het bijgevolg niet weerhoudt als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan daarom geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend.

In een derde punt citeert verzoeker volgende zinsnede: *“al van onlogische wendingen in uw relaas (...) uiteenlopende verklaringen”*. Dit heeft betrekking enerzijds op de motieven die kunnen worden gelezen bij de bespreking van punt 1 van verzoekers betoog (zie supra) en anderzijds op volgende motieven die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing: *“U legt bovendien uiteenlopende verklaringen af. U verklaart dat u soms thuis was als de taliban langskwamen (CGVS, p. 14). Ze zouden u gezien hebben maar niet rechtstreeks tot u hebben gesproken, gaat u verder (CGVS, p. 16). Het is vooreerst zeer bevreemdend dat ze u effectief zagen maar nooit meenamen, indien ze dat effectief van plan waren. Wanneer u wordt gevraagd waarom ze u op zo’n moment niet gewoon meenamen, verklaart u plots dat ze u op een gegeven moment wel degelijk hebben meegenomen (CGVS, p. 16). Het is zeer merkwaardig dat u dit initieel niet aangeeft. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat niet te hebben gezegd omdat u niet effectief tot de eindbestemming van de taliban was geraakt (CGVS, p.16). Dit antwoord kan niet serieus worden genomen. Dat de taliban u zouden meegenomen hebben is op zich al relevant genoeg om te vermelden, los van hoe ver ze u effectief meenamen. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u uw beweerde probleem uitklaarde, maakte u geen enkele melding als zou u zijn meegenomen geweest door de taliban. Dat u dit toen onvermeld liet komt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw niet ten goede.*

U verklaart initieel dat na uw vertrek uit Afghanistan de taliban nog langskwamen bij u thuis en aan uw vader vroegen waar u was (CGVS, p. 9). Later daarentegen stelt u dat u niet weet wat er nog is gebeurd nadat u Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 19). Wanneer u dan wordt geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat de taliban nog waren lang geweest bij u thuis, verklaart u dat ze wel aan uw vader vroegen naar u maar dat u niet weet wat er in het algemeen nog in het dorp is gebeurd (CGVS, p. 19). Wanneer u dan wordt gevraagd specifiek naar uw familie, stelt u enkel te hebben gehoord dat de taliban bij u thuis waren en vroegen naar u en dat uw vader zei dat hij niet wist waar u was (CGVS, p. 19-20). U weet niet wanneer de taliban zijn langsgekomen bij u thuis (CGVS, p. 20). Ook hoe vaak ze nog zijn langsgekomen weet u niet (CGVS, p. 20). Wederom zijn dit geen details te noemen en mag men verwachten dat u dergelijke zaken wel weet.”

Uit deze motieven volgt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd en dit over kernelementen van zijn asielrelaas, zoals over de vraag of de taliban hem al dan niet effectief meenamen. Verzoekers betoog dat verweerder hem op geen enkele tegenstrijdigheid heeft kunnen betrappen, *“enkel”* op een gebrek aan kennis en dat hij zijn problemen op *“zeer consequente en duidelijke wijze”* heeft weergegeven raakt kant noch wal.

Tot slot kan het CG er niet van worden beticht onvoldoende onderzoek te hebben gedaan naar verzoekers asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CG uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen naar welk element verweerder onvoldoende onderzoek zou hebben gevoerd.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad in dit verband kan niet tot een ander oordeel leiden.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen dergelijke individuele elementen aan. Hij bekritiseert in her geheel niet de motieven die in dit verband in de bestreden beslissing kunnen gelezen worden. Verzoeker was ook niet persoonlijk aanwezig op de zitting – de raadsman kon geen nadere informatie verstrekken over de afwezigheid van verzoeker- en kon dus niet worden bevraagd over het aspect verwestering.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker geheel nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviseerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (CG, gehoorverslag p. 6), waar ook nog zijn vader, moeder, vier broers en twee zussen verblijven, dit in het huis in Kunduz waar hij verbleef alvorens te vertrekken uit Afghanistan (CG, gehoorverslag p.6) .

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan

een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door ervan overtuigd te zijn dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd noch door algemeen te wijzen op *"de algemene veiligheidssituatie in zijn regio"* of door te stellen dat de situatie sinds juli en augustus 2021 *"nog erger"* is geworden tegenover wat wordt beschreven in een door hem geciteerd *"rapport van Ecoi.net van 15 januari 2020"* – dat niet wordt gevoegd als stuk 4 bij het verzoekschrift zoals hij nochtans aangeeft – en simpelweg acht titels van rapporten op te lijsten die handelen over de humanitaire en mensenrechtelijke situatie in Afghanistan die dateren van 2021 en 2022. Verweerder heeft immers een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Op p. 10 van de *"EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024"* kan worden gelezen: *"This update is primarily based on country of origin information concerning the period from 1 July 2022 to 31 January 2024 unless differently specified"* [Deze update is voornamelijk gebaseerd op informatie over het land van oorsprong voor de periode van 1 juli 2022 tot en met 31 januari 2024, tenzij anders vermeld]. De EUAA *"Afghanistan - Country Focus"* van november 2024 stelt: *"The report covers the period of 1 October 2023–30 September 2024. The report is an update of the EUAA COI Report: Country Focus – Afghanistan published in December 2023."* [Het rapport bestrijkt de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024. Het rapport is een update van het EUAA COI-rapport: Country Focus – Afghanistan, gepubliceerd in december 2023]. De disclaimer van het rapport vermeldt dat het werd opgesteld op basis van informatie die werd verzameld tot en met 11 oktober 2024. In het onderdeel 'Methodology' (p. 12) wordt gesteld dat in beperkte mate nog recentere info (tot 5 november 2024) werd gebruikt bij het finaliseren van het rapport. Uit dit alles blijkt zoals gezegd niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt en dit kan zeker niet worden afgeleid uit de oplijsting van een aantal titels van rapporten over de mensenrechtelijke en humanitaire situatie in Afghanistan die dateren van 2021-2022. Waar verzoeker verweerder nog verwijt naar algemeenheden te verwijzen en op geen enkel moment zijn individuele situatie te hebben onderzocht *"in zijn streek van herkomst Mekhi, gelegen in het Ahmakhel district in de provincie Paktia"* ziet de Raad niet in waarom verweerder onderzoek zou moeten voeren naar de veiligheidssituatie in de provincie Paktia aangezien verzoeker verklaarde afkomstig te zijn van de provincie Kunduz. Verzoeker brengt zelf voorts geen individuele elementen aan die verweerder heeft veronachtzaamd. Ook kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet werd gehoord over het *"nieuw gegeven"* dat de *"situatie in Afghanistan"* is. Immers vond de machtsovername door de taliban plaats op 15 augustus 2021 en werd verzoeker uitgebreid gehoord door verweerder op 20 februari 2023, anderhalf jaar na de machtsovername door de taliban. Tijdens dit gehoor kreeg hij de kans om zijn persoonlijke situatie in Afghanistan en zijn vrees bij terugkeer naar dit land uitgebreid toe te lichten, rekening houdend met de gewijzigde situatie aldaar. Verzoeker doet aan dit alles tot slot geen afbreuk door algemeenheden op te lijsten zoals dat er een groot gebrek aan informatie zou zijn over de situatie in Afghanistan en de bedoelingen van de taliban, dat er enkel kan worden uitgegaan van voorlopige bevindingen, dat er nog steeds veel aanvallen zijn van ISKP, dat er een juridisch vacuüm heerst na de opschorting van de grondwet van 2004,

dat leden van de voormalige regering worden vermoord, verdwijnen en worden blootgesteld aan geweld, dat er huiszoekingen zijn en vergeldingsacties en dat de economie volledig is ingestort.

Er kunnen over de veiligheidssituatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. Kernvast-stelling is echter dat de meest recente informatie niet wijst op nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dat dit zeker niet kan worden afgeleid uit het algemeen betoog in het verzoekschrift

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Beide middelen zijn bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat in Afghanistan wordt niet betwist en hierover kunnen vele bladzijden worden geschreven, maar de nood aan internationale bescherming moet individueel worden aangetoond. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er

sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA